

Nr 9

Utlåtande i anledning av väckt motion om anteckning å personakt av vapeninnehav.

Första lagutskottet har till behandling förehaft en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 285, av herr *Rimmerfors*. I motionen hemställles, »att riksdagen må besluta om ett sådant tillägg till lagens bestämmelser om anteckning å personakt, att vapeninnehav där må antecknas, samt att utskottet måtte utforma förslag till härför erforderliga bestämmelser».

Beträffande skälen för motionärens hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

Gällande bestämmelser

Vapenregistrering

Skjutvapen och ammunition äro underkastade kontroll från det allmännas sida genom bestämmelserna i *vapenförordningen* av den 10 juni 1949, i det att särskilt tillstånd erfordras för att få inneha skjutvapen. Enligt 5 § 1 mom. i förordningen har den som vill förvärva skjutvapen eller såsom lån eller eljest inneha sådant att hos polismyndigheten i den ort, där han har sitt hemvist, söka tillstånd att inneha vapnet. Med hemvist avses enligt 2 a § förordningen kyrkobokföringsorten eller för ej här kyrkobokförda bosättningsorten. För den som har sitt hemvist i Stockholm gäller dock att tillstånd skall sökas hos överståthållarämbetet. Tillstånd skall likaledes sökas hos dessa myndigheter, då någon, som genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt förvärvat skjutvapen, vill inneha detta. Även för ändring av vapen liksom för förvärv av ammunition som omfattas av vapenförordningens bestämmelser erfordras tillstånd (11 § och 21 §). Om den som erhållit tillstånd att inneha vapen sedermera ådagalägger sådana egenskaper, att han icke vidare bör betros med att inneha skjutvapen må nyssnämnda myndigheter jämlikt 14 § återkalla tillståndet att inneha vapnet. Detta må även ske, då vapeninnehavaren till följd av sjukdom, alkoholmissbruk eller dylikt finnes olämplig att inneha vapnet eller då eljest skälig anledning förekommer därtill.

För att myndigheterna skola vinna kännedom om att vapentillstånd kunna böra omprövas är i 13 § vapenförordningen stadgat, att nykterhets-Bihang till riksdagens protokoll 1956. 9 saml. 1 avd. Nr 9—10

nämnd, varmed avses såväl länsnykterhetsnämnder som lokala nämnder, skall ofördröjligen underrätta polismyndigheten, då sådan omprövning synes erforderlig till följd av vederbörandes alkoholmissbruk. Vidare har medicinalstyrelsen genom cirkulär ålagt sjukvårdsläkarna vid sinnessjukhusen och läkarna vid kommunala vårdhem för sinnessjuka att, då personer, som intagits på dessa sjukhus, finnas icke böra betros med att inneha skjutvapen, underrätta polismyndigheten i den ort, där den intagne har sitt hemvist.

De tillståndsbeviljande myndigheterna, d. v. s. polismyndighet resp. överståthållarämbetet, skola enligt 39 § vapenförordningen föra register för anteckning av uppgifter rörande ärenden som avses i vapenförordningen. I dessa register föras fortlöpande anteckningar rörande inkomna ansökningar om tillstånd att inneha och ändra vapen (5, 9, 11 och 41 §§) samt förvärva ammunition (21, 25 och 41 §§) ävensom rörande polismyndighetens beslut i dessa ärenden. Vidare antecknas beslut om återkallelse av tillstånd som nyss sagts och förbud mot fortsatt innehav av deklarerat vapen och därmed sammanhängande åtgärder (14—17 och 27 §§) liksom beslut om utfärdande av nytt tillstånds- eller deklara-tionsbevis (20 och 24 §§). I registret infö-ras vidare länsstyrelsens beslut i ärenden rörande rätt att idka handel med vapen (28 och 30 §§) eller infö-ras vapen och ammunition (35 §) samt vissa underrättelser, som lämnats polismyndigheten jämlikt bestämmelserna i 8 § 2 mom., 13, 18 och 29 §§ samt 36 § 7 mom. vapenförordningen, bl. a. sålunda nykterhetsnämnds anmälan som nyss sagts. Även vissa andra uppgifter av betydelse för att förhindra att olämpliga personer erhålla vapenlicenser antecknas i registret.

I polismyndigheternas register ingå vapenkort och s. k. spärrkort. Vapenkorten upptaga — förutom vapeninnehavarens namn, titel eller yrke, kyrkobokföringsort och postadress samt födelsetid — ansökans innehåll, beträffande skjutvapen även uppgift om vapnets beteckning och kaliber, beslut i anledning därav med angivande av tidpunkt och innehåll, nummer för tillståndsbevis, inkomna meddelanden och därav föranledda beslut samt anteckningar om ändamål med beviljat vapeninnehav och om överlåtelser m. m. Spärrkorten, som avse personer vilka enligt anmälan till polismyndigheten icke böra betros med att inneha skjutvapen samt sådana vilkas vapeninnehav återkallats eller som förbjudits inneha vapen, upptaga — förutom vederbörandes namn, titel eller yrke, kyrkobokföringsort och postadress samt födelsetid — innehållet av anmälningar, som inkommit t. ex. från läkare eller nykterhetsnämnd, samt beslut om återkallelse eller meddelat förbud mot vapeninnehav. Spärrkorten tjäna icke annat syfte än att visa, att särskild utredning rörande vederbörandes personliga kvalifikationer erfordras. Om det blivit tillförlitligen utrett, att hinder icke längre föreligger att betros vederbörande med att inneha vapen, makuleras spärrkortet.

För registrering i kortregister underrätta polismyndigheterna länsbyrån

för folkbokföringen i länet¹ om vapenlicenser som av myndigheten beviljats personer vilka tidigare icke innehåft vapen, samt om personer vilka annorledes än genom dödsfall helt upphört att inneha vapen. Därest licensen meddelats på grund av överlåtelse från person med hemvist i annan polismyndighets distrikt underrättas även denna myndighet. För särskild markering i folkbokföringsregistret erhåller länsbyrån vidare meddelande om personer, som uppförts på spärrkort. Då spärrkort makuleras, underrättas länsbyrån härom.

Då vapeninnehavare eller för vapeninnehav ej betrodd person flyttat, vare sig inom samma kommun eller till annan kommun, ändrat namn, avlidit, utvandrat eller överförs till obefintlighetsboken, underrättas länsbyrån polismyndigheten i vederbörandes kyrkobokföringsort om förhållandet. Vid flyttning sändes underrättelsen till polismyndigheten i utflyttningsorten och innehåller uppgift om den nya bostadsadressen.

Avisering om flyttning inom polischefsdistrikt föranleder, liksom namnändring, hos polismyndigheten blott anteckning å vederbörandes registerkort. Avser aviseringen flyttning till annat polischefsdistrikt, översänder polismyndigheten i utflyttningsorten meddelandet från länsbyrån jämte vederbörandes registerkort till polismyndigheten i inflyttningsorten. Ligger denna i annat län än utflyttningsorten, vidarebefordras länsbyråns meddelande till länsbyrån i inflyttningslänet. Vid avisering om dödsfall, utvandring eller överföring till obefintlighetsboken makuleras vederbörandes registerkort, beträffande avlidne vapeninnehavare dock först sedan tillstånd att inneha vapnet meddelats annan person.

Närmare bestämmelser angående vapenregistreringen lämnas i *föreskrifter och anvisningar rörande tillämpningen av vapenförordningen*, fastställda av Kungl. Maj:t den 25 november 1955.

Förande av personakt

Bestämmelser angående uppläggande och förande av personakter ges i *folkbokföringsförordningen* av den 28 juni 1946 och kungörelsen den 30 december samma år angående kyrkobokföringen i riket (*kyrkobokföringskungörelsen*). Enligt 10 § 1 mom. folkbokföringsförordningen skall i församling föras förutom församlingsbok och vissa andra kyrkoböcker även församlingsliggare. I församlingsliggaren, som är upplagd efter lösblads-system, upptages varje person på ett särskilt upplägg i liggaren, vilket benämnes personakt. Till varje upplägg anslås ett blad, vartill vid behov fogas fortsättningsblad, och för varje person får endast finnas en sådan personakt. Personakt upprättas för nyfödd av pastor i barnets födelseförsamling (11 § folkbokföringsförordningen). Den en gång upprättade personakten följer sedan vederbörande genom livet och utfylles efter hand med

¹ I Stockholm, Göteborg och Malmö föres motsvarande register för staden av lokal myndighet.

föreskrivna anteckningar. Flyttar någon till annan församling, skall, sedan anmälning av flyttningen skett, pastor i den församling, där ny kyrkobokföring skall ske, rekvirera vederbörandes personakt från den församling, där han är kyrkobokförd (59 § kyrkobokföringsförordningen). Sedan sådan rekvisition inkommit, skall personakten ofördröjligen översändas till den som verkställt rekvisitionen (60 § kyrkobokföringskungörelsen). Då dödsfall anmäles skall den dödes personakt uttagas ur församlingsliggaren och insändas till riksbyrån för folkbokföringen (55 § kyrkobokföringskungörelsen).

I 4 § kyrkobokföringskungörelsen stadgas, att kyrkoböcker skola föras enligt i kungörelsen givna stadganden och anvisningar samt i överensstämmelse med fastställda formulär. Av anvisningarna angående personakter och av formulären till dessa framgår följande angående akternas förande.

Fullständiga för- och efternamn skola antecknas. Vid äktenskaps ingående antecknas för en kvinna mannens efternamn, varvid i förekommande fall anmärkes huruvida hon anmält sig vilja bära sitt eget och mannens efternamn i förening. I akten är vidare antecknat personens kön samt födelsetid, födelsenummer och födelseort liksom vederbörandes yrke. I akten skall antecknas, huruvida personen i fråga vaccinerats eller haft smittkoppor, och vidare anges »stam, nation». Härmed avses utländsk stats-tillhörighet liksom om vederbörande är av främmande stam såsom finne, lapp, zigenare. Under rubriken »lyte» anmärkes sinnessjukdom, sinnesslöhet, blindhet, dövstumhet och fallandesot men ej andra nedsättningar av kropps- eller själsförmögenheter. Vidare sker anteckning av vissa kyrkliga förhållanden såsom angående kyrkotillhörighet, dop och konfirmation. Angående värnpliktsförhållanden sker anteckning av värnpliktsnummer eller eventuell frikallelse, varjämte anmärkes om vederbörande är student eller i värnpliktshänseende med sådan likställd. För å sjömanshus inskrivna införs sjömanshusets namn och den inskrivnes nummer. Beträffande släktskapsförhållanden sker anteckning av inom- eller utomäktenskaplig börd och av föräldrars namn, födelseort och födelsetid. Ingångna äktenskap registreras med uppgift om dag för ingående och upplösning liksom med angivande av namn samt födelseort och födelsetid för make. Barn registreras å moderns personakt, dock att trolovningsbarn och andra barn utom äktenskap, som enligt faderns förklaring skola ha rätt till arv efter honom, även antecknas i faderns personakt. Barnen antecknas i moderns akt med uppgift om kön, födelsetid och födelsenummer, fullständigt namn och med angivande av den andra av föräldrarna. I en särskild kolumn antecknas skilda kyrkobokföringsorter allteftersom vederbörande flyttar från en till en annan församling inom riket. I ett och samma rum av personakten antecknas därefter uppgifter av skiftande slag av beskaffenhet att skola anmärkas i akten. Där skola upptagas vissa anteckningar rörande namn-ändring och nationalitetsförhållanden liksom beträffande tillfrisknande

från sinnessjukdom. Domstolsbeslut i familjerättsliga frågor införs i detta rum såsom angående bördsförhållanden, äktenskapsskillnad, återgång av äktenskap och omyndighetsförklaring eller dess hävande. Här är vidare platsen för vissa ytterligare anteckningar om kyrkliga förhållanden såsom beträffande inträde i eller utträde ur svenska kyrkan, konfirmation eller nattvardsgång inom annan evangelisk-luthersk kyrka samt angående utfärdande av äktenskapsbetyg, äktenskapscertifikat och lysning. Vid emigration antecknas i samma rum utfärdande av utvandringscertifikat och utvandringsbetyg. I personaktens sista rum upptagas uppgifter angående vederbörandes död och dödsorsak eller i förekommande fall beträffande skedd dödförklaring eller utvandring.

Historik

Vapenregistrering

Enligt den ursprungliga lydelsen av 1949 års vapenförordning skulle registrering av vapeninnehav ske ej blott såsom för närvarande hos polismyndigheterna resp. överståthållarämbetet utan även hos länsstyrelserna, vilka även hade att pröva ansökningar att få förvärva eller inneha vapen. Denna dubbla registrering påtalades av 1950 års *besparingsutredning*, som hade att verkställa översyn av statsutgifterna i syfte att åstadkomma besparingar. I avgiven promemoria uttalade sålunda kommittén, att anordningen med register hos både länsstyrelser och polismyndigheter innebure ett betydande dubbelarbete, som ej kunde godtas. Registren hos länsstyrelserna borde därför enligt utredningens mening slopas, och i den mån uppgifter ur registren behövdes hos länsstyrelserna kunde de inhämtas hos polismyndigheterna.

I proposition till 1952 års riksdag med förslag till förordning om ändring i vapenförordningen (nr 101) fann emellertid departementschefen länsregistren böra bibehållas. Departementschefen uttalade därvid, att länsregistrens slopande visserligen skulle innebära en viss arbetsbesparing men att dessa register också voro värdefulla särskilt i orostider. Härtill komme, att länsregistren kunde hållas aktuella på ett smidigare sätt än de lokala registren. I övrigt föreslogs i propositionen bl. a., att tillståndsgivningen beträffande hagelgevär skulle överföras från länsstyrelserna å polismyndigheterna.

Vid riksdagens granskning av propositionen godtogs propositionens förslag i berörda delar, och vapenförordningen ändrades i överensstämmelse härmed.

Dubbelregistreringen av vapenärenden upptogs emellertid åter till kritisk granskning redan år 1953, denna gång av *statens organisationsnämnd*. I en sagda år avgiven promemoria med förslag till vissa ändringar i vapenförordningen föreslog nämnden en fullständig decentralisering till polismyn-

digheterna av tillståndsgivningen enligt vapenförordningen. Detta innefattade mot då gällande ordning den förändringen, att licensgivningen även beträffande andra vapen än hagelgevär överflyttades från länsstyrelserna till polismyndigheterna. Genomförandet av detta förslag fann nämnden böra återverka på vapenregistreringen och anförde härom:

Därest den licensgivning, som alltjämt ligger kvar å länsstyrelserna, överflyttas till polismyndigheterna, bör endast ett register, förlagt till polismyndigheterna, föras. Värdet av att ha tillgång till länsvapenregistret som central upplysningskälla för ett helt län kan i ett sådant läge knappast anses motivera ett bibehållande av länsvapenregistren. Detta värde synes f. ö. ej vara så stort efter ett fullständiggande av de lokala registren. Det torde vara mera sällan som någon myndighet har anledning att efterforska vapeninnehav hos en person, vars hemvist inom länet ej är känd; i dylikt fall kan dessutom med fördel förfrågan först göras hos länsbyrån för folkbokföringen. Vad åter angår länsregistrens värde i oroliga tider må framhållas, att registren numera äro ofullständiga, enär ammunitionsförvärv och innehav av hagelgevär icke längre antecknas däri. Polismyndigheternas register äro däremot fullständiga. Det torde väl även i första hand vara polismyndigheterna, som i förekommande fall få anledning ingripa. Dessutom upptagas samtliga vapeninnehavare i länsbyråns alfabetiska adressregister.

Härefter övergick organisationsnämnden till frågan vad som stode att vinna genom länsvapenregistrens slopande och uttalade härom följande:

Länsvapenregistren äro mycket omfattande. Vid de mindre länsstyrelserna — bortsett från Gotlands län — uppgår antalet registerkort till 15 å 20 000 och vid de allra största överstiger antalet 75 000 registerkort. Samtliga länsregister torde omfatta ett bestånd av ca 600 000 kort. Genomsnittligen torde minst en befattningshavare i biträdesgraderna, vid de större länsstyrelserna mer och vid de små mindre än en årsarbetskraft, vara stadigvarande sysselsatt vid vapenregistret. Härutöver kommer det arbete, som föredragande och andra tjänstemän hos länsstyrelserna nedlägga i dessa ärenden.

I belysning härav komme självfallet ett slopande av länsvapenregistren i förening med decentralisering av tillståndsgivning och återkallelser att medföra en betydande arbetslättnad och besparing hos länsstyrelserna.

För polismyndigheterna åter skulle ett slopande av länsvapenregistren icke medföra någon egentlig ökning av arbetet med de lokala registren. Förändret av dessa register måste dock ske med större omsorg än vad nu på sina håll torde vara fallet. I syfte att skapa ett gott utgångsläge i detta hänseende torde det bliva nödvändigt att överse och fullständiga polismyndigheternas register i samband med slopandet av länsvapenregistren. Enklarest synes detta kunna ske genom att länsvapenregistren utskiftas på polischefsdistriktet och jämföras med de lokala registren. En dylik aktualisering av polismyndigheternas register bleve ett engångsarbete, för vilket tillfällig arbetskraft i mån av behov lämpligen bör ställas till förfogande.

I proposition till 1955 års riksdag (nr 37) föreslogs ändringar i vapenförordningen bl. a. i enlighet med vad organisationsnämnden sålunda föreslagit. Beträffande det ifrågasatta slopandet av länsvapenregistren anförde därvid departementschefen:

Frågan om att slopa länsvapenregistren var föremål för prövning så sent som vid 1952 års riksdag. Jag ansåg mig då icke kunna biträda ett av besparingsutredningen framlagt förslag om registrens avskaffande, då jag förmenade, att de kunde vara av betydelse särskilt i orostider och att dessa register kunde hållas aktuella på ett smidigare sätt än de lokala registren. Om nu, i enlighet med vad jag förordat, en fullständig decentralisering av vapenärendena till polismyndigheterna genomföres blir emellertid läget ett annat. Det torde då knappast längre kunna anses motiverat att bibehålla länsvapenregistren. Med den nya ordningen synes mig polismyndigheternas register utan svårighet kunna hållas aktuella. Dessa register får också ett särskilt värde genom att de är fullständiga i motsats till vad förhållandet f. n. är med länsvapenregistren, i vilka icke intages några uppgifter om innehav av hagelgevär och tillstånd att förvärva ammunition. Under orostider torde det vidare i första hand ankomma på polismyndigheterna att i förekommande fall ingripa. Det är därför angeläget, att dessa myndigheter ständigt har tillgång till ett aktuellt register. Förslaget att slopa länsvapenregistren har icke heller mött motstånd hos remissinstanserna. I något yttrande har den tanken framförts, att ett särskilt register över fickvapen skulle föras hos länsstyrelserna, och någon remissinstans anser, att polismyndigheternas register ur kontrollsynpunkt borde kompletteras med ett centralt, för hela landet gemensamt register. Jag kan icke finna tillräckliga skäl att genomföra dessa förslag, vilka skulle medföra ett högst betydande merarbete.

Såsom framgår av organisationsnämndens utredning kommer länsvapenregistrens slopande att hos länsstyrelserna medföra en betydande arbetslättning och stora besparingar utan att polismyndigheternas arbete kommer att nämnvärt ökas. — — —

Under hänvisning till vad jag nu anfört vill jag sålunda förorda, att länsvapenregistren slopas.

Första lagutskottet biträdde i sitt utlåtande över propositionen (nr 14) förslaget att avskaffa länsvapenregistren och anförde härom:

För att rationalisera myndigheternas handläggning av vapenärenden föreslås i propositionen ytterligare, att länsvapenregistren skall slopas, varigenom vapenregister skulle komma att föras endast hos polismyndigheterna. Förslag härom har tidigare framförts, men i proposition nr 101 till 1952 års riksdag uttalade sig departementschefen för länsvapenregistrens bibehållande under hänvisning till att de särskilt i orostider kunde vara värdefulla och därtill kunde hållas aktuella på ett smidigare sätt än de lokala registren. Departementschefens sålunda deklarerade uppfattning föranledde ej något uttalande från utskottet i dess sedermera av riksdagen godkända utlåtande (nr 23). Emellertid kommer frågan om bibehållande av länsvapenregistren i ett nytt läge, om vapenärendena fullständigt decentraliseras till polismyndigheterna. Efter genomförande av denna reform blir det lättare att hålla de lokala registren aktuella, medan däremot länsvapenregistrens fortsatta förande skulle förutsätta ett omfattande aviseringsförfarande från polismyndigheternas sida. Med hänsyn till den sålunda inträdda förändringen bör länsvapenregistrens eventuella värde i orostider ej väga tyngre än den betydande arbetsbesparing, som står att vinna genom slopandet av dessa register. Utskottet tillstyrker alltså, att länsvapenregistren avskaffas, och förutsätter därvid, att polismyndigheternas övertagande av dessa register i god tid förberedes och organiseras på smidigt sätt.

I överensstämmelse med framlagda förslag har, utom i Stockholm, från och med den 1 januari 1956 tillståndsgivningen i vapenärenden överflyttats till polismyndigheterna. Samtidigt ha dessa myndigheter övertagit länsstyrelsernas vapenregister och äro sålunda numera — fränsett visst register rörande handel med skjutvapen — de enda myndigheter, hos vilka innehav av vapen registreras.

Folkbokföring

Från folkbokföringens område må här endast erinras om att viss översyn av folkbokföringsförrordningens bestämmelser företagits av 1949 års *folkbokföringssakkunniga*. I direktiven till dessa uttalades, att folkbokföringsreformen medfört en större ökning av arbetsbördan för de myndigheter, som handha folkbokföringsväsendet, än man räknat med och att kostnaderna för folkbokföringsarbetet därför blivit betydande. De sakkunniga skulle därför helt allmänt eftersträva att åvägabringa förenklingar i arbetet, och särskilt ålades det utredningen att pröva vilka åtgärder som kunde vidtagas i syfte att avlasta arbetsuppgifter från pastorsämbetena. Därvid skulle i första hand ifrågakomma att i görligaste mån överflytta aviseringsskyldigheten från pastorsämbetena till länsbyråerna. Vid översynen skulle även beaktas angelägenheten att undanröja dubbelarbete i den mån sådant enligt gällande bestämmelser förekomme.

De sakkunnigas uppdrag rörande organisatoriska frågor inom folkbokföringsväsendet har sedermera övertagits av dels statens organisationsnämnd, dels viss särskilt tillkallad sakkunnig.

Utskottet

Det i förevarande motion framförda förslaget, att vapeninnehav skulle registreras i vederbörandes personakt, motiveras med att det härigenom skulle bli enklare att utröna, huruvida viss person innehade vapen eller ej. Detta skulle — framhåller motionären — vara av värde för nykterhetsnämnder och andra, vilka kunna i sin verksamhet ha att vidtaga åtgärder mot olämpliga vapeninnehavare och vilka enligt motionären för närvarande ej ha annan möjlighet än att från länsstyrelsens eller överståthållarämbetets vapenregister begära upplysning och invänta meddelande därifrån.

Det är emellertid att märka, att vapenregister föras hos polismyndigheterna utom i Stockholm, där register föres hos överståthållarämbetet. De register, som tidigare förts även hos länsstyrelserna, ha slopats från och med den 1 januari 1956, varvid de utskiftats å polismyndigheterna. Då det synes lika enkelt — i vissa fall t. o. m. enklare — att inhämta upplysning från ortens polismyndighet som från dess pastorsämbete, synas de av mo-

tionären åberopade grunderna för den begärda författningsändringen icke bärande.

Utöver vad sålunda anförts är att märka, att vissa skäl avgjort tala mot att införa den av motionären påkallade ordningen. Genom en sådan skulle nämligen i viss mån den dubbelregistrering återinföras, som man tidigare av rationaliseringsskäl strävat efter att avskaffa och vars slopande godtogs av 1955 års riksdag. I synnerhet skulle det te sig olyckligt att lägga denna dubbelregistrering å pastorsämbetena. Av vad ovan återgivits ur direktiven till 1949 års folkbokföringssakkunniga framgår nämligen, att det betraktats som särskilt angeläget att i görligaste mån avlasta dessa myndigheter och att inom folkbokföringen undanröja möjligen förekommande dubbelarbete. — Vidare måste understrykas, att därest meddelande om vapeninnehav skulle införas i personakterna, dessa skulle komma att belastas med anteckningar, som vore helt artskilda från de uppgifter, för vilka personakterna avsetts. Det synes angeläget, att personakten reserveras för uppgifter, vilka äro nödvändiga ur kyrkobokförings- och folkbokföringssynpunkt och hänföra sig endast till vederbörandes personliga förhållanden. Redan av utrymmesskäl är det f. ö. önskvärt, att en sträng begränsning upprätthålles beträffande de uppgifter, som registreras i personakt. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen skall nämligen i princip endast ett upplägg om ett blad göras för varje person och denna akt följa vederbörande, från det anmälan sker om hans födelse till dess anteckning göres om hans död.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion, II: 285, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 21 februari 1956

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Branting*, Lindblom, Magnusson och Theodor Johansson;

från andra kammaren: herrar Rylander, Lindberg, Landgren, fröken Öberg, herrar Gustafsson i Borås, Skoglund i Umeå, Onsjö* och Östlund.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.